

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 392/2022
17.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Симић, адвокат из ..., против туженог Р.В.В.ДЕРОНИЈА ДОО Јагодина, чији је пуномоћник Драгиша Шћекић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 112/2021 од 14.09.2021. године, у седници одржаној 17.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 112/2021 од 14.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 160/20 од 12.11.2020. године, ставом првим изреке, исправљеном решењем истог суда од 01.12.2020. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћене разлике зараде између припадајуће увећане зараде по основу ноћног рада и исплаћене зараде, за период од маја 2012. године до фебруара 2013. године исплати износ од 25.379,25 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке, почев од доспелости сваког тог износа до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на износ из става првог изреке обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО, Филијала Ћуприја, по стопи која буде важила на дан исплате за период од маја 2012. године до фебруара 2013. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 163.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 112/2021 од 14.09.2021. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћене разлике зараде између припадајуће увећане зараде по основу ноћног рада и исплаћене зараде за

период од маја 2012. године до фебруара 2013. године исплати износ од 25.379,25 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке, почев од доспелости сваког тог износа до исплате, као и захтев тужиоца да се обавезе тужени да му обрачуна и уплати доприносе за пензијско осигурање Републичком фонду ПИО, Филијала у Ћуприји, а по стопи која буде важила на дан исплате на дан исплате за период од маја 2012. године до фебруара 2013. године и обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 110.900,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на пословима ..., који подрдазмева и рад ноћу. Тужиоцу је анексима уговора о раду од 11.04.2011. године и 01.10.2013. године, који се односе на спорни период, утврђена основна зарада у месечном нето износу од 23.000,00 динара и од 23.100,00 динара, у којима је наведено да су са овим примањима свеукупни радови и вишак рада намирени. Чланом 63. Правилника о раду туженог број 5/1 од 12.01.2010. године, прописано је да се послодавац обавезује да запосленом увећа основну зараду и то између осталог за рад ноћу (између 22 и 06 часова наредног дана), ако такав рад није урачунат при утврђивању вредности посла за 30% од основице. Чланом 3. Измена и допуна Правилника о раду туженог од 01.04.2011. године, прописано је да се у члану 63. став 1. Правилника о раду бришу тачке 2, 4 и 5. и уноси нови став 2. који гласи: „Сменски и ноћни рад су вредновани приликом утврђивања основне цене рада“. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке следи да је тужилац остварио укупно 777 сати рада ноћу, од чега 7 сати у другој смени, а 763 сати у трећој смени, у периоду од маја 2012. године закључно са фебруаром 2013. године, укупно 109 радних дана, да у тужиочевим обрачунским листима није била утврђена основна зарада без увећања, нити је посебно исказан елемент ноћног рада приликом обрачуна зараде, цена рада, нити је био одређен коефицијент за обрачун зараде тужиоцу. Висина тужиочевог потраживања утврђена је тако што је уговорена основна зарада према члану 7. Анекса уговора о раду тужиоца од 23.000,00 динара нето и 23.100,00 динара нето, увећана за 26% за спорни период.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, сматрајући да тужиоцу зарада није правилно обрачуната и исплаћена, те да је тужени дужан да му по основу ноћног рада исплати износе утврђене на основу налаза и мишљења судског вештака, применом одредби Закона о раду и Измењеног и допуњеног Правилника о раду туженог од 01.04.2011. године.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио, као неоснован тужбени захтев тужиоца, сматрајући да је тужиоцу анексом уговора о раду

од 11.04.2011. године утврђена основна зарада у месечном нето износу од 23.000,00 динара, да се чланом 63. став 2. Измењеног и допуњеног Правилника о раду туженог од 01.04.2011. године предвиђа да су сменски и ноћни рад вредновани приликом утврђивања основне цене рада, да је тужиоцу увећање по основу рада ноћу, за спорни период, исплаћено уговореном – основном зарадом у месечном нето износу од 23.000,00 динара и да је рад ноћу који је тужилац остварио вреднован код утврђивања основне зараде.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Одредбом члана 108. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05), прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, и то: за рад ноћу, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде – најмање 26% од основице. Према ставу 4. истог члана, основицу за обрачун увећане зараде чини основна зарада утврђена у складу са законом, општим актом или уговором о раду.

Одредбом члана 63. Правилника о раду туженог број 5/1 од 12.01.2010. године, прописано је да се послодавац обавезује да запосленом увећа основну зараду и то, између осталог, за рад ноћу (између 22,00 и 06,00 часова наредног дана), ако такав рад није урачунат при утврђивању вредности посла, са 30% од основице. Чланом 3. Измењена и допуна Правилника о раду туженог од 01.04.2011. године, које су ступиле на снагу 8 дана од дана објављивања на огласној табли тужене (објављене на огласној табли 01.04.2011. године), прописано је да се у члану 63. став 1. Правилника о раду бришу тачке 2, 4. и 5 и уписује нови став 2. који гласи: „Сменски и ноћни рад су вредновани приликом утврђивања основне цене рада“. Из наведеног следи да је тужени, као послодавац предвидео Измењена и допуна Правилника о раду да су сменски и ноћни рад вредновани приликом утврђивања основне цене рада, а анексом уговора о раду од 11.04.2011. године, који се односи на спорни период, утврђена је основна зарада у месечно нето износу од 23.000,00 динара и истим је анексима је констатовано да су овим примањем свеукупни радови и вишак радова намирени, из чега следи да је рад ноћу вреднован приликом утврђивања основне цене рада. Стога, по оцени Врховног суда, тужени није поступио супротно закону, већ је у свему испунио своју обавезу према тужиоцу, тако што му је у спорном периоду исплаћивао зараду у складу са анексом уговора о раду од 11.04.2011. године. Пошто је општим актом ноћни рад вреднован као елемент за утврђивање основне зараде, следи да нема основа за исплату коефицијента увећања од 26% према обрачуну судског вештака економско-финансијске струке, због чега је побијаном другостепеном одлуком правилно одбијен тужбени захтев тужиоца, а са којих разлога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић